

Sygn. akt VIII Gz 252/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

Sędziowie: SO Natalia Pawłowska – Grzelczak

SO Agnieszka Górka (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy S. Z.

o ustanowienie pełnomocnika z urzędu

na skutek zażalenia uczestniczki S. Z. oraz pełnomocnika ustanowionego dla uczestniczki - radcy prawnego R. G. (1) na pkt III postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie XII GUo 10/15

postanawia:

odrzucić zażalenie.

Natalia Pawłowska – Grzelczak Anna Budzyńska Agnieszka Górka

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w punkcie II przyznał radcy prawnemu R. G. (1) od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 1.800 zł powiększoną o należny podatek VAT tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zaś w punkcie III postanowił ściągnąć od S. Z. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 2.196 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2016 r. cofnął S. Z. (1) ustanowienie pełnomocnika z urzędu, a pełnomocnik ten wniósł o przyznanie mu wynagrodzenia. Sąd Rejonowy przyznał radcy prawnemu wynagrodzenie w kwocie 1.800 zł powiększone o należny podatek VAT na podstawie § 4 ust. 1, § 14 ust. 1 pkt 5 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1805). Nadto Sąd Rejonowy wskazał, iż postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2016 r. stosownie do art. 120 § 1-3 k.p.c. cofnął ustanowienie pełnomocnika z urzędu ponieważ odpadła przesłanka jego ustanowienia z art. 117 § 5 k.p.c. Wnioskodawczyni od kilku miesięcy bowiem nie przejawiała żadnego zainteresowania sprawą, nie kontaktowała się z pełnomocnikiem i nie składała dokumentów, o które prosił pełnomocnik celem skutecznego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył radca prawny R. G. (1), wskazując, że działa w imieniu własnym oraz w imieniu uczestniczki S. Z.. Skarżący zarzucił naruszenie przepisów art. 120 i 233 k.p.c. przez błędną wykładnię

i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że okoliczność, iż sama wnioskodawczyni nie jest zainteresowana dalszym prowadzeniem sprawy oznacza, że powinna ponieść koszty honorarium prawnika z urzędu. Zdaniem skarżącego z akt sprawy nie wynika, by jej sytuacja osobista i majątkowa uległa zmianie. W związku z tym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w zakresie punktu 3 poprzez jego uchylenie i nieobciążanie S. Z. obowiązkiem zwrotu kosztów pomocy prawnej, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia w zakresie punktu III i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, jak również o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zostało wniesione przez osobę nieumocowaną do reprezentacji uczestniczki S. Z.. Postanowieniem z dnia 11 kwietnia (...). cofnięto bowiem ustanowienie dla niej pełnomocnika z urzędu; postanowienie to stało się prawomocne z dniem 26 kwietnia 2016 r. Jednocześnie, jak wynika z wyjaśnień radcy prawnego R. G. (1), złożonych w piśmie z dnia 16.06.2016 r., nie dysponuje on odrębnym pełnomocnictwem od S. Z. i nie ma z nią kontaktu. W konsekwencji uznać należało, że jego umocowanie do reprezentacji uczestniczki ustało z dniem 26 kwietnia 2016 r.

Brak jest natomiast podstaw do przyjęcia, że sam radca prawny - będący uprzednio pełnomocnikiem ustanowionym z urzędu dla uczestniczki, jest osobą uprawnioną do zaskarżenia postanowienia zawartego w punkcie III postanowienia z dnia 28 czerwca 2016 r. Postanowienie to nie odnosi się w ogóle do osoby pełnomocnika, lecz do samej uczestniczki, a zatem tylko ona jest uprawnioną do złożenia zażalenia. Po stronie radcy prawnego nie występuje zatem interes w zaskarżeniu tego orzeczenia, warunkujący dopuszczalność złożenia we własnym imieniu zażalenia. Konsekwencje rozstrzygnięcia odnoszą się bowiem jedynie do uczestniczki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał zażalenie za niedopuszczalne i odrzucił je na podstawie art. 370 w zw. z art. 373 i art. 397 § 2 k.p.c.

Natalia Pawłowska – Grzelczak Anna Budzyńska Agnieszka Górka

Sygn. akt VIII Gz 246/16

S., (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...) S. Z.(...)R. G. .

3. (...)